

[Hans Knudsen:]

heller ikke på dette område skulle være nødvendigt at foretage en generel forlængelse af forældelsesfristen. Men også her kan der opstå sager, som ikke hidtil har kunnet rejses eller afsluttes af de samme årsager, som gælder for eengangsskattesager. Finansministeren har derfor stillet ændringsforslag om en ny § 2, hvorefter forældelsesfristen forlænges med 3 år også for sådanne specielle efterbetalingssager.

Den nye § 2 medfører, at lovens titel også må undergå en lille ændring, så at den fra kun at nævne eengangsskattekrav ændres til at omfatte „visse skattekrav m. v.“

Udvalget har enstemmigt tiltrådt det af den højtærede finansminister stillede ændringsforslag. Jeg vil gerne takke finansministeren for hans imødekommenhed overfor udvalget, og på det samlede udvalgs vegne skal jeg anbefale det stillede ændringsforslag til vedtagelse.

Helga Pedersen: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, er forhindret i at være tilstede i dag, vil jeg gerne på mit partis vegne bemærke, at vi er tilfredse med den foreslåede fastlæggelse af lovens område.

Da imidlertid nu forældelsesreglerne vedrørende pengelovssager er medtaget i ændringsforslaget vedrørende den nye § 2, synes jeg, det er rigtigst, at vi klargør os, hvorledes forældelsesreglerne er vedrørende de i pengeloven foreskrevne straffe. Det foreliggende lovforslag tager jo kun stilling til efterbetalingskravet, og jeg vil derfor gerne drøfte dette sidste forældelsesspørgsmål i et kort udvalgs møde efter anden behandling af lovforslaget.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg vil gerne på den højtærede finansministers vegne — finansministeren er ikke nået frem efter en rejse til Jylland — takke udvalget for den enstemmige indstilling. Det vil være rimeligt i et kort udvalgs møde mellem anden og tredje behandling at drøfte det spørgsmål, der er rejst af det ærede medlem frk. Helga Pedersen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslaget om en ny affattelse af lovforslaget og dets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden: Lovforslaget går nu til fornyet behandling i udvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om foretagelse af visse ekspropriationer m. v.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 693; fremsættelsen findes i tidenden sp. 1767).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Aage Knudsen: Dette lovforslag om foretagelse af visse ekspropriationer giver mig ikke anledning til mange bemærkninger, idet man jo ved, at lovforslag af praktisk taget samme indhold år efter år har været fremsat og er blevet vedtaget her i tinget.

Jeg rejste i fjor det spørgsmål, om det ikke ville være formålstjenligt at gøre denne lov permanent, men dette vakte ingen tilslutning, og derfor må vi stadig år efter år vedtage et lovforslag.

Lovforslaget giver ministeren for offentlige arbejder bemyndigelse til at erhverve, eventuelt ved ekspropriation, de arealer m. v., der er nødvendige for at gennemføre de ændringer og udvidelser af statsbanernes, post- og telegrafvæsenets og de koncessionerede telefonselskabers anlæg i det omfang, hvor der bliver givet bevilling på finansloven eller tillægsbevillingsloven for 1955—56. At en sådan bemyndigelse er nødvendig for at gennemføre disse arbejder, er der sikkert enighed om. Jeg skal derfor på mit partis vegne anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling, idet jeg tilføjer, at såfremt der ikke fra anden side fremsættes ønske derom, agter jeg ikke at foreslå, at lovforslaget henvises til udvalgsbehandling.

Thisted Knudsen: Som så ofte før skal jeg på mit partis vegne tillade mig at anbefale det foreliggende lovforslag til vedtagelse uden udvalgsbehandling.

Ninn-Hansen: På mit partis vegne kan også jeg tilsige støtte til gennemførelsen af det foreliggende lovforslag.

I anledning af de bemærkninger, der blev fremsat af det ærede medlem hr. Aage Knudsen, som ønsker at få en permanent lovgivning, vil jeg gerne sige, at jeg betragter ekspropriation som et så afgørende indgreb, at jeg ikke mener, det vil være rigtigt at vedtage en permanent lov, men at man bør tage sagen op hvert år, således som det hidtil har været tilfældet.

Såfremt der ikke er planer om at gennemføre større arealerhvervelser i finansåret 1955—56, mener jeg ikke, at udvalgsbehandling er nødvendig, men foreligger der planer om foranstaltninger af betydelig rækkevidde, finder jeg det formålstjæntligt at lade et udvalg gennemgå disse.

Under behandlingen af lovforslaget om ekspropriationer i militært øjemed i sidste folketingssamling, afgav den højtærede landbrugsminister på min anmodning tilsagn om at praktisere denne lov på en sådan måde, at køb af erstatningsjord ikke blev hindret. Det fremgår af udvalgsbetænkningen, der findes i folketingstidende 1953—54, tillæg B. sp. 978. Jeg betragter det som en selvfølge, at dette tilsagn, hvis de samme forhold opstår, også gælder i forbindelse med disse ekspropriationer, når det drejer sig om landbrugsjord.

Med disse bemærkninger kan jeg anbefale lovforslaget.

Kirkegaard: Ekspropriation er et indgreb i ejendomsretten, som meget ofte giver anledning til nogen irritation, men det må nu engang erkendes, at en lov herom er nødvendig. Ellers kunne ministeriet for offentlige arbejder — og det er det, det drejer sig om i dag — komme ud for, at nødvendige nyanlæg og udvidelser ikke kan gennemføres.

Når jord eller andre værdier sælges i fri handel, får den, der sælger, dagens pris, og når nogen tvinges til at afstå jord eller anden ejendom, fordi det er nødvendigt for hel-

heden, bør der betales en pris, der ligger i hvert fald i overkanten af dagsprisen, så tilsvarende ejendom — deri er jeg ganske enig med det ærede medlem hr. Ninn-Hansen — eventuelt kan erhverves andetsteds. Det er iøvrigt den eneste trøst, vi kan bringe de medborgere, som en ekspropriation rammer, samtidig med måske, at man tør bede den højtærede minister være varsom med hensyn til ekspropriation af jord; dette iøvrigt af mange grunde.

Det radikale venstre vil, som det plejer, medvirke til lovforslagets gennemførelse.

Alfred Jensen: Også jeg kan på min gruppes vegne anbefale forslaget til gennemførelse. Vi er naturligvis opmærksomme på de forhold, der her er draget frem, og jeg kan tilfulde understøtte, at man drager omsorg for, at de priser, der betales, hvor ekspropriation er nødvendig, er af en sådan størrelse, at de, som ekspropriationerne kommer til at gå ud over, ikke bliver stillet ringere, end de var før. På den anden side forekommer det os også nødvendigt, at man sikrer de nødvendige arealer til overkommelig pris for det offentlige, og det er motiveringen for, at vi går ind for dette lovforslag.

J. M. Pedersen: Også jeg kan på mit partis vegne give tilslutning til det foreliggende lovforslag. Det er ganske nødvendigt, at statsbanerne kan få lejlighed til at erhverve sig den jord, som de nødvendigvis skal have til de udvidelser, som skal komme. § 2, hvor der er tale om at sikre synligheden af signaler m. v., altså nærmest en sikkerhedsforanstaltning, kan vi også give vor fulde støtte.

Med hensyn til de synspunkter, der har været fremsat om, at jorden bør betales med en sådan pris, at de, der må afstå den, kan erhverve anden jord i stedet, vil også retsforbundet udtale ønsket om, at den højtærede minister vil give en sådan erstatning, at de pågældende kan være tilfredse med den.

Ministeren for offentlige arbejder (Carl Petersen): Jeg takker alle partiets ordførere for den tilslutning, de har givet til lovforslaget. Det ærede medlem hr. Ninn-Hansen spørger, om der er tale om større planer, for i så fald vil man gerne se på sagen i et udvalg, hvor jeg kunne få lejlighed til at gøre rede for sådanne planer. Jeg må svare, at jeg ikke på nuværende tidspunkt er vidende om, at der er tale om store planer.

Det ærede medlem hr. Kirkegaard mente, at priserne ved ekspropriationerne burde ligge i overkanten. Det må naturligvis overlades til de ekspropriationskommissioner, der bliver sendt ud. Det kan jeg ikke blande mig i. Jeg skal love det ærede medlem, at jeg ikke skal bruge mere jord end strengt nødvendigt; det har jeg ingen interesse i.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om midlertidige driftslån til vanskeligt stillede privatbaner.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 697; fremsættelsen findes i tidenden sp. 1767).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Horn: Jeg vil gerne på mit partis vegne takke den højtærede minister for fremsættelsen af dette lovforslag. Det er jo et gammelt, gammelt ønske fra privatbanernes side, der her bliver imødekommet. Som det fremgår af bemærkningerne, der ledsager forslaget, og af den højtærede ministers fremsættelse, består vanskelighederne i, at privatbanerne i indtil 1¾ år må stå i forskud med ret væsentlige beløb, dels i mellemregning med statsbanerne, afregningen af billetter, og dels med det stats- og kommunetilskud, der ydes til underskudsdekning. Banerne har herved været i vanskeligheder gennem en årrække, og derfor er det særdeles ønskeligt, at dette forslag nu bliver gennemført. Jeg finder det særdeles for-

nuftigt og hensigtsmæssigt, som administrationen er tænkt: at man yder et lån på op til ¾ af det beløb, der kan blive tale om at yde banen i underskudsdekning. Det er en ganske enkel og fuldt forsvarlig måde at administrere dette på, det er ikke videre omstændeligt, så det kan vi fuldtud tiltræde. Forudsætningen er jo ligesom ved selve underskudsloven, at kommunerne følger med, og jeg vil her udtale håbet om, at kommunerne vil gøre det muligt, at loven kan udnyttes fuldtud af banerne. Det ville være beskæmmende, hvis enkelte kommuner ville undslå sig for at bidrage til dette. Jeg kan med disse bemærkninger anbefale lovforslaget til en hurtig og villig behandling i det høje ting.

Holmberg: For mit partis vedkommende vil det forslag, vi behandler her, om midlertidige driftslån til vanskeligt stillede privatbaner, ikke give anledning til nogen større debat. Forslaget tilsigter jo ikke at give større statstilskud til privatbanerne, men at udbetale disse tilskud noget tidligere end i øjeblikket, og det må vist være rimeligt. Tilskuddet har kommunerne jo krav på, og når de har det, kan det ikke være rigtigt, at staten påfører kommunerne rentetab ved først at udbetale sin andel i underskuddet, længe efter at regnskabet er afsluttet. I det hele taget kan det måske ofte være vanskeligt under de nuværende kreditforhold for kommunerne at skaffe pengene; at disse kreditforhold kan have mange grunde, skal jeg på nuværende tidspunkt ikke komme ind på.

Ministeren anfører i sin fremsættelse, at den kommission, der blev nedsat for ikke så længe siden, vil afgive betænkning til efteråret, og der vil sikkert komme en hel del frem her. Men hvorfor, højtærede minister, er det bare privatbanerne, der drejer sig om? Jeg tror, vi skal erkende, at det, der måske var rigtigt for blot nogle år tilbage på banetraffikkens område, ikke er det mere. Jeg mener absolut ikke, at hver enkelt stats- eller privatbane skal give overskud. Hele trafikproblemet skal naturligvis ses som en helhed, og det er en helhedsplan, vi mangler. Jeg mener, at vi har brug for både privatbaner og statsbaner; men vi er sikkert også enige om, at underskuddet på disse trafikmidler er